

els contes de

MEDICINA

La Laura i en Joan són dos infants amb poders màgics que de tant en tant participen en recerques superinteressants... Però la maga que se'ls va aparèixer dins de la llàntia màgica del museu els va fer prometre que només els farien servir durant un parell de dies...

1. Medicina: **La Laura i en Joan viatgen a Moçambic**
2. Informàtica: La Laura i en Joan salven el MareNostrum
3. Pedagogia: La Laura i en Joan investiguen la pissarra digital
4. Biologia: La Laura i en Joan es capbussen a les Illes Medes
5. Arqueologia: La Laura i en Joan descobreixen el món dels ilergets

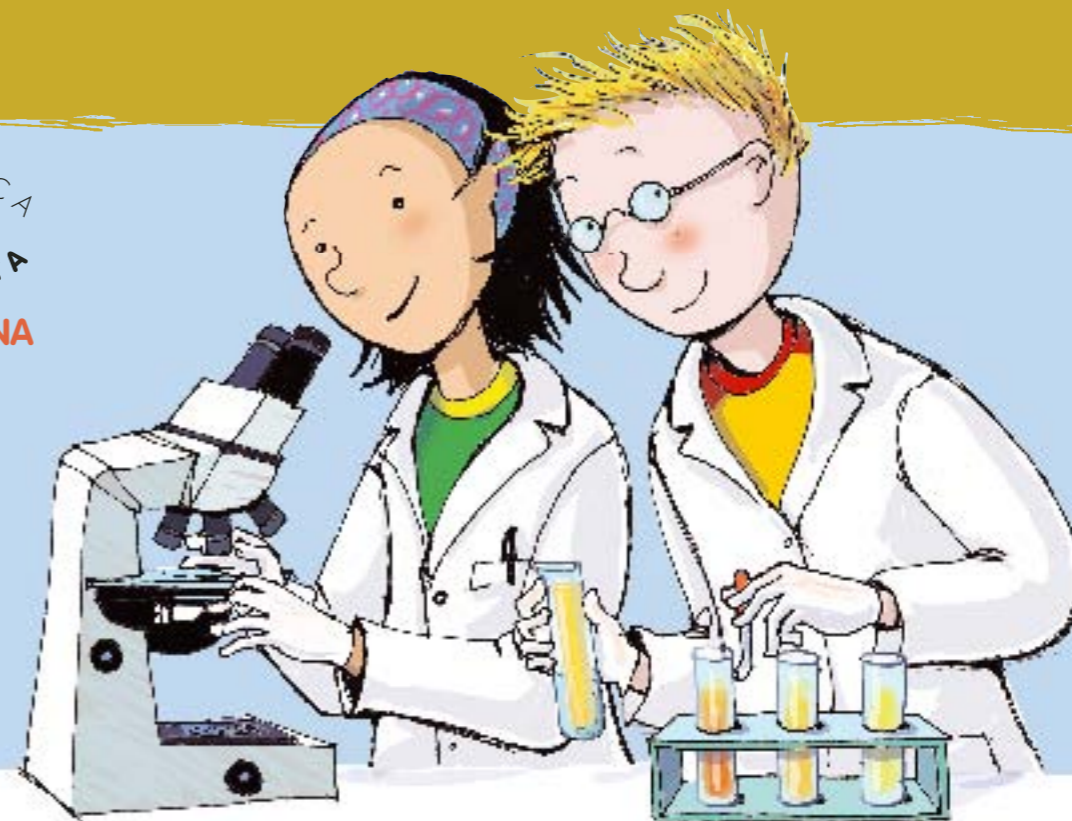

www.gencat.cat/recerca/divulgacio

1

La Laura i en Joan viatgen a Moçambic

RECERCA
DIRECTA
MEDICINA

R Recerca

 Generalitat de Catalunya
Departament d'Innovació,
Universitats i Empresa
Comissionat per a Universitats
i Recerca

Departament d'Innovació, Universitats i Empresa
Comissionat per a Universitats i Recerca
Direcció General de Recerca

Trobareu una guia didàctica i una col·lecció de materials per aprofundir diversos aspectes relacionats amb els contes a l'adreça següent:

www.gencat.cat/recerca/divulgacio

Autor: Josep M. López Madrid
Il·lustració: Montse Español
Edició: Xavier Gómez Cacho
Coordinació del projecte: Neus Sallés
Disseny i maquetació: Jordi Sales
Correcció: Maria Prieto

Assessors: Pedro Alonso, *investigador de l'Institut d'Investigacions biomèdiques August Pi i Sunyer (IDIBAPS)*
i Marc de Semir, *cap de comunicació de l'IDIBAPS*

Comitè editorial: Francesc Xavier Hernández Cardona, Olga Alay, Blanca Ciurana, Montserrat Giró, Joan Reixach, Glòria Vergés, Victòria Vidal.

© **2007** Josep M. López Madrid, sobre el text
© **2007** Montse Español Rodié, sobre els dibuixos
© **2007** Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, sobre l'edició

Impressió: Novoprint.

Dipòsit Legal: B.17609-2007

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

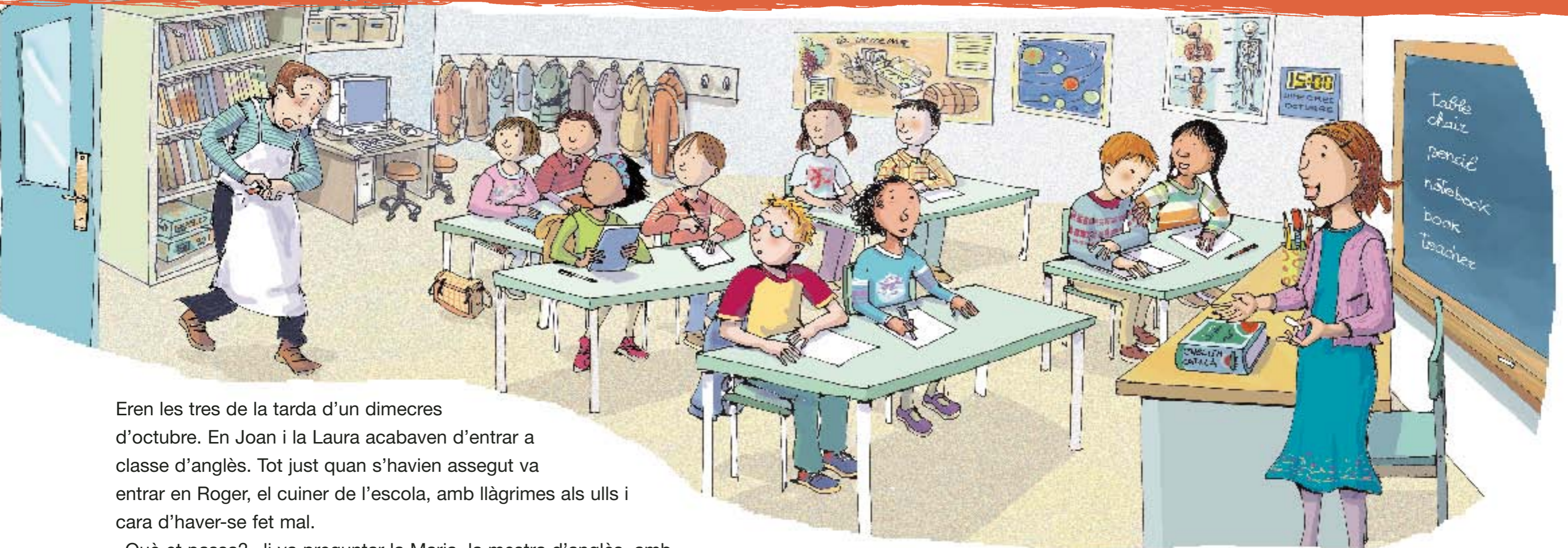
La Laura i en Joan

viatgen a Moçambic

text de **Josep M. López Madrid**
il·lustracions de **Montse Español**

Eren les tres de la tarda d'un dimecres d'octubre. En Joan i la Laura acabaven d'entrar a classe d'anglès. Tot just quan s'havien assegut va entrar en Roger, el cuiner de l'escola, amb llàgrimes als ulls i cara d'haver-se fet mal.

–Què et passa? –li va preguntar la Maria, la mestra d'anglès, amb tendresa.

–Ai, quin mal! –continuava somicant en Roger–. M'acabo d'enganxar el dit a la porta! –va explicar el cuiner mig plorós.

–Ostres, pobre Roger! –va exclamar en Bernat.

–I què volies? –li va preguntar la Maria quan el cuiner es va tranquil·litzar.

–Han trucat de l'IDIBAPS perquè necessiten urgentment que la Laura i en Joan vagin a l'Hospital Clínic –va respondre en Roger, més refet de l'accident–. Sobretot, han dit que encara no utilitzeu els vostres poders màgics.

En Joan i la Laura van agafar el metro i van anar cap a l'Hospital Clínic.

–Potser ens hauríem d'haver endut en Roger –comentà la Laura somrient.

–Em sembla que no ha estat res, però quin mal que li deu haver fet!

–exclamà en Joan.

Al cap d'uns vint minuts van arribar a l'hospital, on els va rebre una metgessa que feia recerca a l'IDIBAPS.

–Necessitem que ens ajudeu en una recerca sobre la malària –els informà.

–Però per fer-ho cal que viatgeu a Moçambic –apuntà un altre metge que acabava d'entrar i assenyalava un mapa.

–Hi anireu amb avió, i haureu d'activar els vostres poders màgics just quan arribeu a Maputo, que és la capital de Moçambic –va seguir la metgessa–. Allà hi trobareu el doctor Eusebio i la doctora Carlota, que us ajudaran a fer la recerca.

–I per què és tan important aquesta malaltia? –va preguntar en Joan.

–Perquè mata entre 1 i 2 milions de persones cada any a tot el món. Imagineu-vos si n'és, d'important, que es trobi una vacuna perquè la gent no es posi malalta –comentà el metge.

–Pel camí us podreu mirar el dossier que us hem preparat –va dir la metgessa.

–Vosaltres, amb els vostres poders màgics, estareu fora de perill de contraure la malària, per això es tan important que els activeu de seguida que arribeu –va remarcar el metge perquè no patissin.

Un cop havien rebut les instruccions, en Joan i la Laura van sortir amb molts nervis cap a l'aeroport del Prat.

–És fantàstic poder col·laborar amb el personal investigador de Moçambic –digué en Joan.

–I tant, imagina't quina responsabilitat ajudar a trobar la vacuna contra la malària –continuà la Laura, mentre rumiava quins animals hi devia haver, allà.

Com que el viatge durava moltes hores van aprofitar per mirar el dossier que els havien donat a l'IDIBAPS.

–Sense els poders màgics això és massa complicat per nosaltres
–digué en Joan una mica disgustat.
–Es veu que la malaltia la transmet la femella d'un mosquit que es diu *Anopheles* –digué la Laura.

–Però si la transporta el mosquit aquest, qui la crea, d'on ve?

–preguntà en Joan angoixat.

–Un paràsit –precisà la Laura.

–Un quèee! –digué en Joan alçant la veu.

–Xxxt, no cridis. Un paràsit és un organisme molt, però molt petit que s'alimenta dels altres animals. El de la malària es diu *plasmodium* –va aclarir la Laura.

–O sigui, que un mosquit porta dins aquest paràsit, i quan pica transmet la malària –intentà resumir en Joan–. Renoi, que complicat! Ja tinc ganes de poder fer servir els poders màgics –va reconèixer en Joan.

Després d'unes quantes hores, l'avió va aterrar i en un racó de l'aeroport van activar els seus poders màgics.

–Unim les nostres energies! –van dir quatre vegades amb les mans agafades.

Mentre esperaven els metges, van veure una dona gran que menjava una fruita que no coneixien i li van preguntar amb un portuguès perfecte:

–*Desculpe, senhora, qual é a coisa que come?* –preguntà la Laura.

–Que bé que parleu el portuguès! D'on sou? –els preguntà la dona en català.

–De Barcelona. Com és que parla català? –la va interrogar en Joan.

–És senzill, vailets. Un cooperant català que va venir a viure al meu poble me'n va ensenyar. I això que menjo és papaia, una fruita típica de Moçambic. Voleu provar-la?

–I tant! –van dir els dos infants agafant-ne un tall.

–Voleu anar a jugar a futbol amb els *meninos* i *meninas*? –els preguntà la dona.

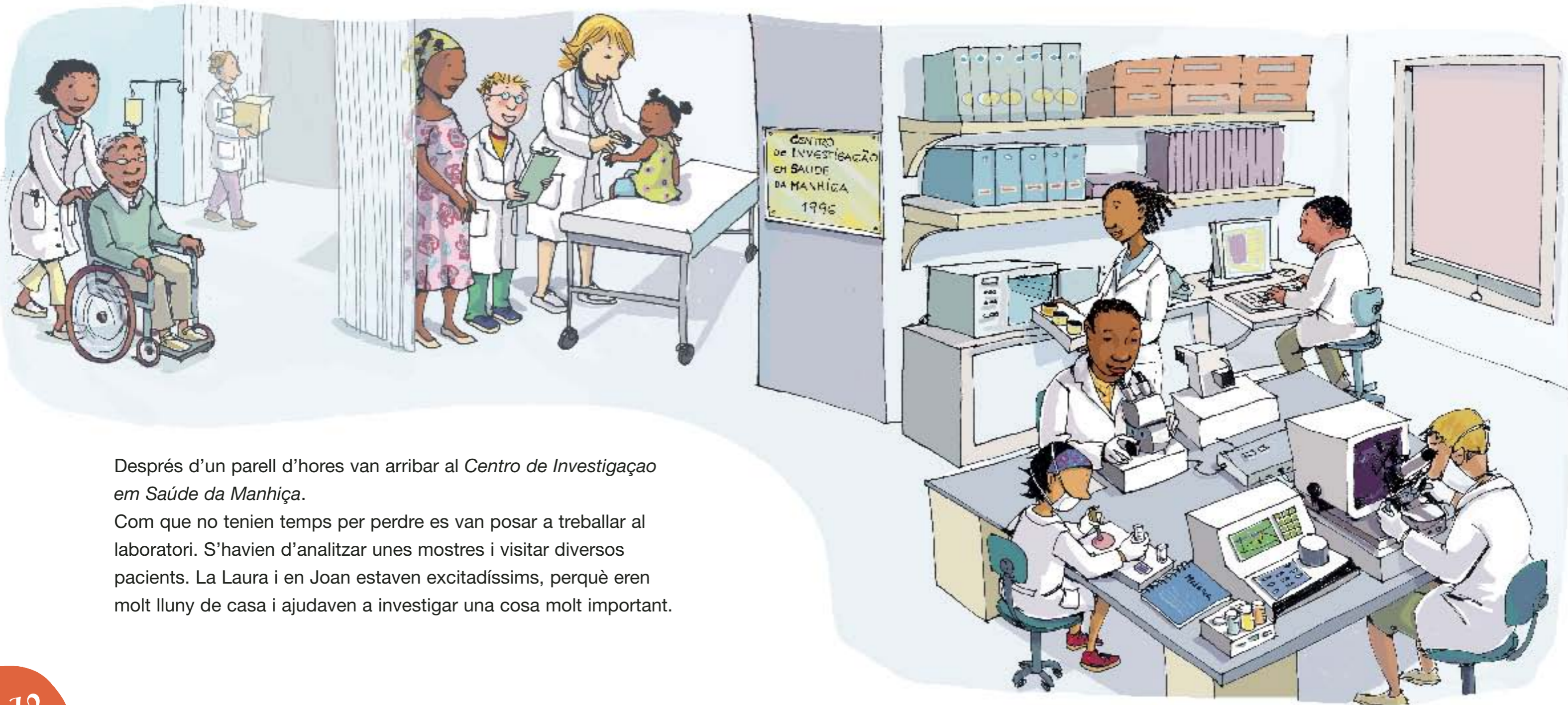
En aquell moment van arribar l'Eusebio i la Carlota. Van donar les gràcies a aquella dona i van marxar camí de Manhiça, on hi havia l'hospital dels cooperants, a 80 quilòmetres de Maputo.

Pel camí...

–Mira, Joan, un elefant! –va exclamar la Laura.

–Que maco! –va dir en Joan.

Després d'un parell d'hores van arribar al *Centro de Investigaçao em Saúde da Manhica*.

Com que no tenien temps per perdre es van posar a treballar al laboratori. S'havien d'analitzar unes mostres i visitar diversos pacients. La Laura i en Joan estaven excitadíssims, perquè eren molt lluny de casa i ajudaven a investigar una cosa molt important.

Durant el temps que van durar els poders màgics, en Joan i la Laura van treballar de valent.

–Gràcies, amb el vostre esforç ara sabem coses noves sobre la malària –va dir la Carlota.

–I tant! Ara entenem alguns casos rebels que no compreníem.

Encara queda camí per fer, però molts pacients es beneficiaran dels nous descobriments. Moltes gràcies!

–Ens ha agradat molt col·laborar amb vosaltres –digué la Laura–.

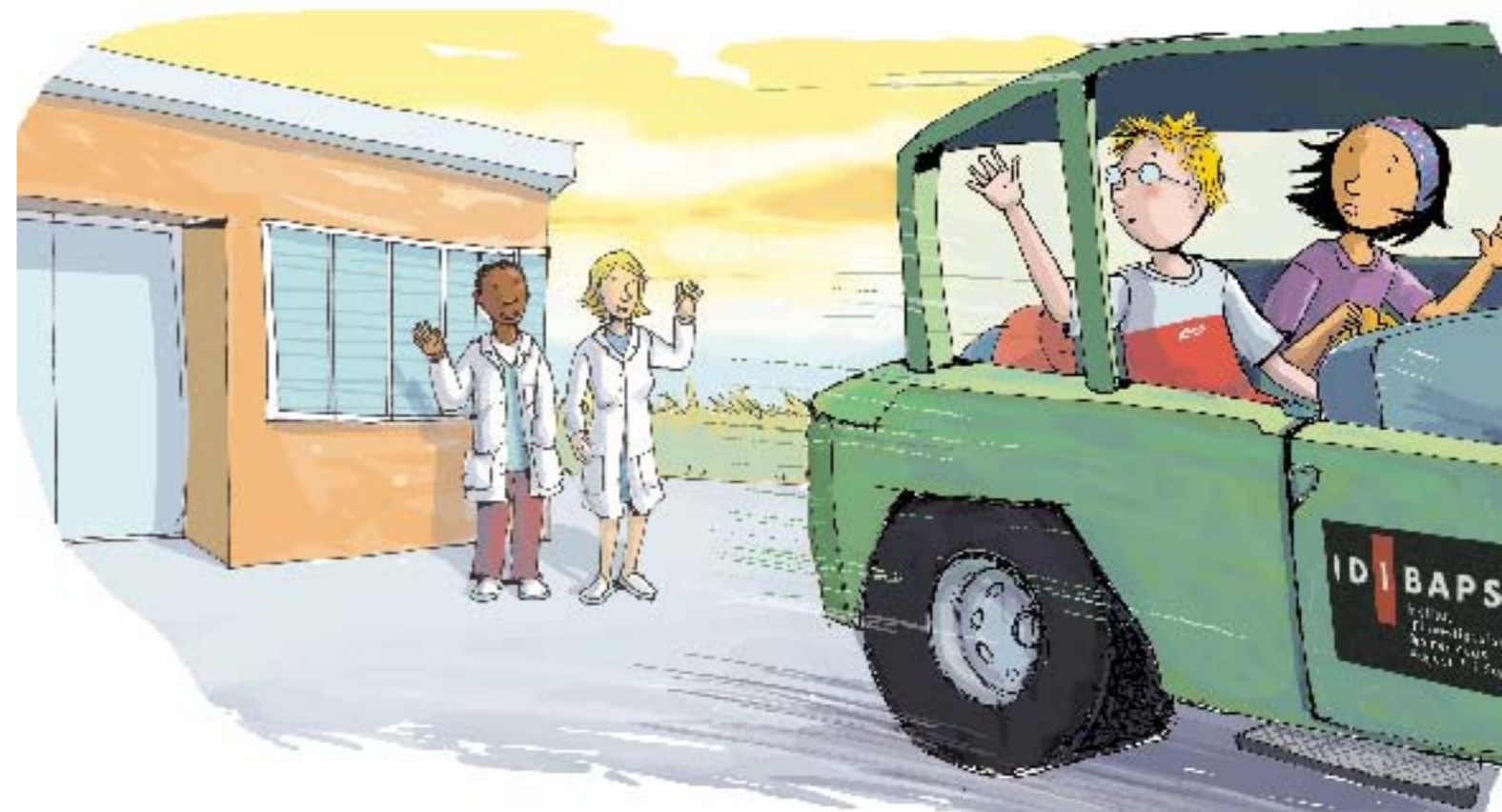
Tant de bo aviat puguem fer desaparèixer aquesta malaltia tan cruel.

Van ser un parell de dies molt intensos que van passar ràpidament, però els poders màgics s'estaven acabant i en Joan i la Laura havien de marxar.

–Em sap tant de greu haver de marxar, Joan –digué la Laura amb veu trista.

–A mi també! És tan amable, la gent d'aquí, i és tan fascinant ajudar en una recerca mèdica –li va respondre en Joan.

–Aquest viatge ha estat fantàstic! –va exclamar la Laura.

–No cridis, Laura! Tens raó, continuo pensant que és genial poder ajudar a investigar per curar malalties com la malària –va insistir en Joan.

–Ja veuràs, segur que a la Marta i a en Bernat els encantarà la nostra aventura –va afirmar la Laura.

–I tant, a ells que els agrada tant ajudar a tothom –assentí en Joan–. Per cert, llàstima que ja no sapiguem parlar portuguès, eh, Laura!

–Sí, *menino!* –respongué la Laura, i tots dos van esclatar a riure.

